

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli d. 17 April 1868, kl. 6 e. m.

Konstitutions-Utskottets Utlåtande, angående väckt motion om ändring i Tryckfrihets-förordningens 1 § 6 mom.

Detta lagrum innehåller följande stadgande: Författare vare ej skyldig att å tryckt skrift låta sitt namn utsättas. Ehvad han okänd vara vill eller ej, åligge honom att tillställa boktryckaren en förseglad sedel, innehållande hans namn och hemvist, med påskrifvet betyg om dessa uppgifters rättighet af tvänne på orten väl kände, inom Sverige boende, Svenske medborgare, hvilka åligge författarsvar, i händelse skriften inom laga tid åtalas skulle, och författarens namn och hemvist befinnes oriktigt uppgifna. eller i sedeln saknades, eller ock författaren, utan laga förfall, ifrån svaromålet uteblefve etc. Herr Witt har uti en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 329) föreslagit, att orden: "eller ock författaren, utan laga förfall, från svaromålet uteblefve" måtte, såsom innehållande ett emot all rimlig lagstiftning stridande stadgande, ur den nu anförda lagtexten borttagas.

Då Tryckfrihets-förordningen medgifver författare rättighet att utgifva tryckt skrift utan att å densamma utsätta sitt namn, har man sökt förekomma det missbruk af tryckfriheten, hvartill denna rättighet kunde föranleda, genom stadgandet att den anonyme författarens namn och hemvist skulle uppgifvas i en förseglad sedel, hvars innehåll blifvit af tvänne välkände personer till rättigheten styrkt, och hvars öppnande, i fall skriften gäfvade anledning till åtal, skulle leda till författarens upptäckande och befordrande till laga ansvar. Lagstiftaren har äfven förutsett, att detta ansvar skulle kunna undgås bland annat på det sätt, att författaren visserligen uppgäfvade sitt verkliga namn i namnsedeln, men sedermera, när han befarade, att åtal vore för handen, hölle sig undan i akt och mening att undandra sig lagens arm. För att förekomma detta, har lagstiftaren ålagt de personer, hvilka intygat namnsedelns rättighet, författarsvar, i den händelse att skriftens författare utan laga förfall från svaromål uteblefve, under den förutsättning, att säkerligen ingen välkänd person ville ikläda sig ett sådant ansvar för en författare,

författare, hvares afsigter med tryckfrihetens bruk han hade någon anledning att misstänka. Den garanti emot tryckfrihetens missbruk, som ligger i svårigheten för mindre väl kända författare att anskaffa sådan borgen grundlagen för anonymitetens bevarande fordrar, har ock visat sig ganska verksam, i tly att det anmärkta stadgandet, så vidt Utskottet har sig bekant, ännu aldrig behöft tillämpas. Då dertill kommer, att ingen domstol lärer tolka detsamma så, att författaren endast genom vägran att inställa sig för rätta, skulle kunna leda ansvaret för skrifiens innehåll öfver på sina borgesmän, utan att domstolen dessförinnan sökt med de åtgärder allmän rättegångsordning ställer till dess förfogande tvinga honom till inställelse, har Utskottet icke heller i detta afscende funnit stadgandet mot rimlig lagstiftning stridande, hvadan Utskottet vördsamt hemställer,
att ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 17 April 1868.

På Utskottets vägnar:

Th. Munck af Rosenschöld.

Ordförande.